

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: T. T. H.**, zastoupena JUDr. Gustavem Valenzem, advokátem, Plzeň, Božkovská 15, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 106/2004 - 66 ze dne 11. 4. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 7. 5. 2004, č. j. OAM - 1653/VL - 19 - 05 - 2004, byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou potíže rodinného charakteru, ekonomické problémy v zemi původu – ve Vietnamu, obavy z jednání soukromých osob a dále legalizace pobytu žadatelky na území České republiky.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, kterou se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2004, č. j. OAM - 1653/VL - 19 - 05 - 2004. V podání ze dne 14. 3. 2005, kterým k výzvě

Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2004, č. j. 63 Az 106/2004 - 13, žalobkyně doplnila žalobu a navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítla, že žalovaný porušil ustanovení § 3 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Dále žalobkyně namítla, že v podané žádosti uvedla celou řadu důvodů pro udělení azylu, a to jak ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, tak i ve smyslu ust. § 14 tohoto zákona, a rovněž uvedla i řadu překážek pro vycestování podle ust. § 91 citovaného zákona. Poukázala na režim, který v její vlasti panuje a s nímž nesouhlasí. Podle jejího mínění žalovaný důvody pro udělení azylu nehodnotil ve vztahu k její osobě a skutečné situaci ve Vietnamu, ale obecně a jen podle vlastního přesvědčení, že žádost není důvodná. Rovněž namítla, že žalovaný se při vydání rozhodnutí dopustil řady procesních chyb, které ve svém důsledku podle mínění žalobkyně znamenají i vadu napadeného rozhodnutí.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 11. 4. 2005, č. j. 63 Az 106/2004 - 66, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, jenž žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť důvodem žádosti o udělení azylu jsou potíže rodinného charakteru, ekonomické problémy v zemi původu – ve Vietnamu, obavy z jednání soukromých osob a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 18. 4. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovatelce byl rozsudek krajského soudu doručen dne 15. 4. 2005, kasační stížnost byla na poštu k přepravě podána 18. 4. 2005 a doručena Krajskému soudu v Ostravě dne 19. 4. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka v kasační stížnosti především uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a tvrdí, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice zda je možno na její případ vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Vytýká krajskému soudu, že se její žalobou nedostatečně zabýval, a to zejména, že se nezabýval námitkou týkající se porušení ustanovení § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka je přesvědčena, že na základě skutečností, které uvedla, je dán důvod k udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 zákona, neboť uvedla v žádosti o udělení azylu celou řadu důvodů pro udělení azylu, a to jak ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, tak i ve smyslu ust. § 14 tohoto zákona, a rovněž nastínila i řadu překážek pro vycestování podle ust. § 91 citovaného zákona. Stěžovatelka stejně jako v žalobě namítá porušení ustanovení § 3 a § 32 odst. 1 správního řádu žalovaným. Konečně důvod podání kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když je toho názoru, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné. Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnila tím, že by byla nucena opustit Českou republiku dříve, než se dozví výsledek rozhodnutí o podané kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí

krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost žalovaný považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výrokem napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel z toho, že stěžovatelka neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, takže žalovaný správně její žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. S námitkami stěžovatelky se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelkou uváděné potíže rodinného charakteru, ekonomické problémy v zemi původu – ve Vietnamu a obavy z jednání soukromých osob, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, a nejsou proto důvodem pro udělení azylu. Stejně tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není relevantním důvodem pro řízení o udělení azylu.

Neobstojí tedy ani námitka, že se krajský soud nezabýval řádně žalobními body a podané žalobě nevyhověl, neboť v případě stěžovatelky je dán důvod k udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu

jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vytýkat, že se otázkou splnění podmínek pro udělení azylu řádně ve svém rozsudku nezabýval, neboť v případě zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné by bylo rozhodování podle citovaných ustanovení zákona o azylu nadbytečné.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Důvodnými nebyly rovněž shledány námitky stěžovatelky o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladu řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu